

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
„ pol leta 4 „ — „
„ četrť „ 2 „ 20 „

Po pošti :

za vse leto 10 g. — k
„ pol leta 5 „ — „
„ četrť „ 2 „ 60 „

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno trislopnost
vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

V posnemanje.

Volitve so razpisane, volilni dnovi odločeni. Naznanili smo te dnove že v zadnjem listu, naznanjamo jih denes zopet, da si jih vsakdo dobro zapazi. Čas nam je kratko umerjen. Vsak trenotek je torej treba porabiti. Naši nasprotniki ne bodo mirovali. Posluževali se bodo vsacega, tudi najgršega, najnenavnejšega pripomočka. Med „raznimi stvarmi“ smo naznanili en tak pripomoček. Prepričani smo, da jih bomo do 30. junija morali registrirati še mnogo, še grših. Vajeni hoditi postavno in pravno pot, poznava je pošteni značaj slovenski, ki hodi najraje ravno pot in ostro obsojuje vsako sleparijo, goljufijo in nepoštenost, ne bomo svojih rojakov vabili, naj bi se proti nasprotniku borili z njegovimi sredstvi, enako povračali z enakim. Nam tega tudi ni treba. Naša stvar je pravična, naše tirjatve so pohlevne, naše ljudstvo lahko podučljivo in bistro. Samo da je ljudstvo pogosto nezavedno svojih pravic, nevedno, skoraj skoz in skoz pa ima slovansko slabost, da samo ne poznava je zvijačarij in sleparij tega tudi ne domneva pri drugih — skoraj skoz in skoz prerado verjame hlinavim besedam sladkoustnega nemškutarja. Tú je treba pomagati, tú treba delati; treba torej nevedne učiti, tagrljive zbujati in spodbujati, osamele moči zbirati in združevati, zapeljanim kazati pravo pot. Iz zadnjih dni imamo v tem oziru naznanjati dve veseli prikazni; če hočemo semkaj prištevati govore pri besedi v Kamniku, v denšnjem listu popisani — tri vesele prikazni organizatoričnega gibanja. V Celji zbrani rodoljubi savinske doline in celjskega okraja sploh so si medseboj v roke segli, da bodo osnovali v vsakem trgu, v vsaki veči vasi poseben volilen odbor. Kakor poznamo svoje moče, bodo tudi storili, kar so obljubili in sklenili. Tako je prav. Naj bi ta lepi izgled posnemali vsi okraji, naj bi se vsaj za vsako faro osnoval poseben volilen odbor.

Ljudstvo samo, narod sam ali vsaj izobraženeji in previdnejši izmed naroda morajo v posest vzeti svoje

politične pravice. Potem bomo pri volitvah zmagali s svojimi ljudmi, potem bode pa tudi izbrani 1. vedel, da za njim in njegovim prizadevanjem res stojé enakomisleči volilci, kar mu bo dajalo pogum in odločnost, 2. pa bo tudi vedel in vedno pred očmi imel, da se mu je ravnati po ljudskem mnenji, po splošnih narodnih željah, gledal bode torej na narodove koristi, gledal bode nazaj med narod, a ne gori v visoke kroge in na visoke želje in namigljaje.

S zelene mize, s kacega središča, pismeno se volitve ne dadé vspešno dognati. Pač mora imeti vsaka dežela neko središče — in ga tudi imajo kolikor vemo do zdaj že vse slovenske dežele. To središče pa more samo skrbeti za enotno ravnanje, za splošno porazumljenje med vsemi posameznimi okraji itd. Posameznosti pa morajo oskrbeti volilni kraji sami. Načela in vodila izdana iz središča morajo izvršiti volilni okraji sami: in tú največ izdá živa beseda.

Ni treba, da bi bili taki farni itd. volilni odbori veliki. Trije možje lahko vse opravijo, ako si za posamezna dela vedó potem poiskati dobrih, zanesljivih, delavnih pomočnikov. In tacih pomočnikov naj si za vsako srenjo preskrbé vsaj po enega, če je mogoče seveda tudi več. Ti vsi naj potem pazijo, da iz volilnega zapisnika ne bode izpuščen nobeden opravičen prvoten volilec, da se vsi prvotni volilci snideje k volitvi volilnih mož, da volijo le take volilne moče, ki bodo že naprej obljubili, da volijo narodnega kandidata, ktere ga si je dotični okraj izbral, da na dan glavne volitve ne bode nobeden volilen mož izostal. Po deželi, kjer se vóz itak ne pomanjkuje, bodo se pri količkaj skupnem delovanji lahko pripravili vozovi tudi za nepremožne volilne moče. Ako si po tri, štiri dni z vso svojo živino nasipal ceste v odaljenem kraju, kjer se ne bodeš nikdar vozil, zakaj bi, kteremu je prijazna osoda dovolila nekoliko več premoženja, enkrat ne zapregel, da bi v mesto peljal volilca, ki ti bode izbral moža, kteri bo tebi in tvojim pota nadelaval do večih pravic, do više omike in boljšega državnega življenja!

— Snujte, nemudoma torej snujte majhne volilne odbore!

Druga vesela prikazen organizatoričnega gibanja nam je došla od nemško-ogerske meje. Tamošnji rodoljubi bodo osnovali 19. t. m. tabor v Kapeli. Taki tabori bodo imeli neposreden vpliv na volitve. Posnemajte torej naše rojake na skrajni meji slovenstva. In zdaj se manji tabori jako lahko snujejo. Ni jim treba nobenega dovoljenja, nobenega naznanila pri oblastnji. §. 4. naše družabne postave 15. nov. 1867 se glasi: „Od določil te postave so izvzeti shodi volilcev napravljeni v posvetovanje volilnih zadev, potem so izvzeti tudi dogovori voljenih poslancev s svojimi volilci, t. j. taki shodi so čisto svobodni in se smejo za časa razpisanih volitev povsod sklicavati brez vseh okoliščin, prepovedano je v tem primerljaji le zbiranje pod milim nebom. In to ni velika ovira, za manje kraje se bode gotovo našel večji prostor, v kterem se bodo mogli zbrati in navdušiti za narodno reč vsi volilci ene srenje.

Te vrste posebno pišemo za veljavne moče po deželi. Naj si jih dobro premislijo in naj po tem ravnajo. V načelih smo zdaj složni, kakor morebiti že dolgo ne vsi domoljubi brez razločka. Ako k tej slogi stopi še složno in marljivo delovanje, potem smemo veseli in nadepolni pričakovati novih volitev. Po volitvah govoriti: tako in tako bi se bilo moralo storiti, to in to opustiti, ne velja nič. Vsakdo naj se misli v položaj, v kterem bi bil, ko bi pri volitvah propadli in — gotovo bode delal, kjer in kolikor bo mogel!

Dopisi.

Iz Kamnika, 27. maja. [Izv. dop.] Kako lepo naša čitalnica napreduje, pokazalo se je zopet pri besedi 26. maja osnovani v spomin obletnice slovesnega njenega odpora. Dasiravno je bilo vreme neugodno, vendar smo sprejeli obilno število nam milih gostov od

Listek.

Loterije in loterijna posojila *).

Pod tem naslovom je izdal dr. V. Böhmert, profesor narodnega gospodarstva v Zürichu brošuro, ktera je zanimiva posebno za bralca v Avstriji, kjer poleg navadne številne loterije cvete velika množica loterijnih posojil. Gotovo hamburški in frankobrodski kolektérji pri nas lep denar zaslužijo, ker bi drugače ne plačevali dragih inseratov po vseh časnikih.

O škodljivosti številne loterije so tudi pri nas narodni gospodarji z razumnim občinstvom ene misli. Da loterija še ni odpravljena, temu je kriv strah pred povečanjem davkov, po kterem bi se loterijni donesek najbrže moral nadomestiti.

Celo drugače pa stoji vprašanje zastran loterijnih posojil. Ta posojila se napravljajo tako-le: Celi kapital, ki se ima na pósito vzeti, razdeli se v veliko število enolikih delov in za vsak del se izda srečka. Navadno se vsako leto izžreba nekaj teh srečkov in sicer tako, da na nekatere pride velik, na druge manjši in zopet za neke celo mali dobitke; za največi del je določena samo njih prva cena, k večemu z navadnimi obrestmi od izdaje do izžrebanja. Pri nekih posojilih pa

se plačujejo tudi letne obresti, se ve da celo nizke, navadno 3 od 100. Tako se počasi cel kapital povrne. Dobitki se naberejo iz obresti, ktere posestniki srečkov zgubijo, razen tega vlečejo podvzetniki svoj dobiček s stroški vred iz teh obresti. Zgubo ima tedaj zmirom občinstvo, ki srečke kupuje in lahko se pri vsakem posojilu do krajcarja preračuni, koliko bi zgubil bogatin, kteri bi kupil vse srečke in po takem imel vse dobitke. Vzrok da ljudje žrtvujejo toliko pri obrestih, je očitno ta, ker vsakdo upa, da bo ravno on zadel srečo in dobil vse, kar zgubijo drugi.

Narodno gospodarski shod v Hanoveru l. 1864 je po jako zanimivih razpravah zavrgel loterije, igralne banke in loterijna posojila, na shodu v Maincu l. 1869 in v nekterih časnikih pa so razglasili nekteri, da je tudi, kar se loterije in loterijnih posojil tiče, svoboda najpravičnejša in dobrotljivejša.

V omenjeni brošuri se obrača prof. Böhmert proti braniteljem loterij in loterijnih posojil s celo falango starejih in novejših dokazov. Najvažnejše točke njegovega dokazovanja so sledeče. Edini vir gospodarskega blagostanja in torej dolžnost za vsacega človeka je delo in varčnost. Država ne sme dopuščati ali celo sama kriva biti, da državljani od igre in naključbe srečo pričakujejo, namesto da bi si z delom in varčnostjo sami pomagali. Da je zguba pri obrestih tolika,

je tem bolj nepotrebno, ker imamo hranilnice, zavarovalnice itd., ktere tudi najmanjše zneske sprejemajo in obresti od obresti plačujejo. Velik kapital, ki se nabere, se navadno potrosi neproduktivno, namesto da bi ostal v tisoč in tisoč pridnih rokah. Ž njim se bogati nekaj velikih kupcev, se redi cela truma kolektérjev in tudi dobiček pride malokdaj v roke, ktere kaj pravega ž njim početi znajo. Kaka sredstva se rabijo pri razširjanji srečkov, je obče znano. Srečke so vendar večidel drage in tedaj samo za premožne ljudi, siromak ima priložnost srečo vloviti, ako si kupi promese. S promeso se kupi up na dobiček neke srečke. Če se ista srečka izžreba z dobitkom, plača posestnik promese onemu, ki ima srečko v rokah, kapital, o kterem sta se že poprej zmenila in za to je dobiček njegov. Čestokrat prodajajo promese ljudje, ki dotičnih srečkov celo nimajo; — tem in enakim goljufijam sicer brani postava od 2. dec. 1862, vendar je posebno pri posojilih tujih dežel skoro nemogoče zvedeti, ali se niso že davno izžrebale srečke, kterih promese se prodajajo itd.

Pri tako škodljivih napravah svoboda ni na svojem mestu in kaj se zna izcimiti s take svobode, kaže najbolj Kalifornija, kjer so h koncu vladali razbojniki, ktere so privabile brezštevne igralne banke. Brez nedoslednosti se take banke ne morejo zabranjevati, kjer se loterija in loterijna posojila dovoljujejo.

*) Lotterien und Praemienanleihen, Berlin 1869.

blizo in daleč, med njimi sta nas počastila tudi gospoda dr. Razlag in L. Svetec in gospa Odi s svojo nazočnostjo, tudi drugih Ljubljancev je bilo lepo število prišlo. Gospoda dr. J. Bleiweis in dr. Costa, ki se osebno nista mogla udeležiti, poslala sta pozdravila. Ljudstva je bilo premnogo nazočnega sosebno njeznega spola je bilo lep venec viditi, pa saj vse kar je kaj lepih in poštenih deklic, kaj rade dohajajo v čitalnico, ker so vse poštene domorodkinje.

Program, kateri je bil precej obširen in lepo sestavljen, se je popolnoma v obče zadovoljnost izvršil, sosebno lepo in gijljivo se je odlikovala mlada gospodičina G. Janežičeva, ko je deklamirala „Moje sanje“. Glediščna igra „Bob iz Kranja“ že drugi pot na tem odru se je skoz in skoz prav dobro in s splošno pohvalo izpeljala. Tomaž, kotlarski mojster gosp. A. G. je res mojstersko svojo nalogo dovršil; Matiče, kotlarski pomočnik, gosp. J. G., kterege smo še le prvič videli igrati, obnašal se je ko bi bil že kak star izurjen igravec, sosebno v petji je vse občudovalo njegov krasni in izurjeni glas, donel je po dvorani ko zvon; tudi Polonica se je zopet dobro sukala; največ smeha je pa izbudil Grabež gosp. G. S.; nismo mislili, da imamo tako moč v njem; za potinjo gospé A. J. je moje pero preokorno, da bi zamogel njej kako hvalo izreči, ker brez nje si še igre misliti ne moremo; ona je duša glediščnih predstav v naši čitalnici, pa jej je tudi zaslužen enoglasno od vseh strani, bodisi pri petji ali igri hvala donela. —

Častitamo po pravici našim diletantom k njih izurjenosti, le tako naprej! pa tudi čitalnica sme ponosna biti ž njimi. Po dovršenem programu smo se okolo miz vsedli, in zdravica je sledila zdravici, s katerimi sta gospoda dr. Razlag in Svetec v lepih in izbudljivih govorih noter pozno v noč nas razveseljevala; le neradi smo se od njih ločili, pa kar iz srca pride, smo si tudi v srcu ohranili. Naši meščani so ta večer zopet z lepim prepričanjem čitalnico zapustili, da ne smemo rok križem držati, ampak delati dokler je dan, ker resni časi se nam bližajo; treba bode zopet svetu pokazati, da „junaška kri v naših žilah teče.“ Počastil nas je tudi župan pri besedi in nam je zopet obljubil, da se hoče vpisati v čitalnico.

Naš okrajni poglavar gosp. pl. Šivitzhofen je tudi nas zapustil; žal nam je, ker nas je vendar včasih njegov „osliček“ po trga sem in tje za otroci letaje razveseljeval.

Iz Celja, 30. maja. [Izv. dop.] Na binkoštno praznike pride v Celje ljubljansko filharmonično društvo „Damenchor“ in pa turnarsko društvo. Celjanom sicer nič ni za te kranjske goste, kakor se sliši, ali ker so se ponudili, bilo bi proti gostoljubnosti, ako bi bi jim se odreklo, in Celjanom se mora priznati, da oni

vrednega gosta pošteno sprejmejo. [Kar se filharmoničnega društva in pa „Damenchora“ tiče, imata ona kot muzikalna zavoda, kakor pevska društva, že neko staro pravico, da na binkoštno praznike nekam k prijaznim sosedom izlet naredijo, in značaj teh društev ima že v sebi, da se povsod z veseljem sprejmejo, ker igro in petje vsak človek ljubi; in ti bi tedaj tudi bili dobro došli. Drugače je z ljubljanskimi turnarji; ti ne samo da niso povabljeni, nego Celjanom ni za nje nič mar, — jaz s tem ne menim Slovencev nego celo Nemce, kateri so to glasno slišati pustili; in to mi dobro razumimo. Taki ljudje, kateri povsod škandal in reberijo iščejo, kamor pridejo, proste kmečke fante napadajo, da bi na njih svoje moči skušali, in jim s tem svojo kulturo pokazali, taki ljudje niso vredni pajdaši muzikalnega ali pevskega društva, kterege namen je blag in svet: taki ljudje le kalijo veselje.

Ljubljanska sodnija je sicer obsodila kmečke fante iz Jančjega, in preiskovalni sodnik g. Schmied, od kterege je njegov lastni prijatelj in tovariš rekel, da bi svoje lastne otroke obsodil, menda denes spet srečnejše spi, ker je višja sodnija na podlagi njegovih zapisnikov pod vodstvom g. Vazer-ja nekterih obsojenih kazni poostrila; — ali ljubljanske turnarje je celi obražen svet obsodil, oni so omadeženi, za njimi se krv nesrečnega Rodeta kadi! tako pride, da se človek zraven njih nekako vznemirjenega čuti.

To naj imajo za viaticum, naše fante pa moramo v dobre kože obleči, da nam spet kterege ne umorijo.

Iz Celja, 31. maja. [Izv. dop.] Trideset rodoljubov se je denes tukaj zbralo, da odločijo, kateri kandidati se imajo za prihodnjo volitev k deželnemu zboru priporočiti. Za kmečke občine sta za kandidata enoglasno postavljena 1. dosedajni deželni poslanec dr. Vošnjak, in 2. gospod dr. Dominkuš, odvetnik v Mariboru. Za mesto in trge je tudi enoglasno izvoljen dr. Dragotin Ipavc, odvetnik v Mariboru.

Razun nazočih domoljubov so še od osmih drugih dospela pisma, v katerih so večidel omenjeni trije kandidati priporočani.

Iz tega se vidi, da vsi imenovani gospodje naše zaupanje imajo, in gotovo je, da bodo vsi trije izvoljeni. Živeli naši poslanci!

Iz Stokovec v Istri, 25. maja [Izv. dop.] Kamor se človek ozre, hrepeni vse po napredku in obraženju, le tužna Istra vedno bolj propada. Laški živelj slovanskega vedno huje spodriva in ga zatira; njega, od sobratov pozabljenega sovražna sila tem laže uničuje, ker se ne brani. Kjer se je slišal pred 30 leti izključljivo le slovanski jezik, je zdaj večidel laški, a Istran neizobražen in novim bremenom privajen si ne prizadeva, da bi si najsvetejše — svoj jezik ohranil. On je vesel, da živi, če ravno — po pasje. In ravno

ta potrpežljivost ga je naredila iz samostojnika — hlapca: dá suznjega, iz bogatina — siromaka in iz stebra — stebra podporo. — Vendar pa ne bi bilo prav, ko bi se vse krivo le na nje g a valilo, so tudi drugi mogočni faktorji, ki so ga spravili v sedanje nezavidljivo stanje. O teh faktorjih, kakor tudi o Istri sploh bom pozneje obširno govoril. — Letina tukaj letos prav dobro kaže. Sadja je obilo in črešnje že zoré. Tudi poljski pridelki se bodo kaj dobro obnesli, samo da bi poslal Bog večkrat dežja, ker je že zdaj suho.

Iz Žavca, 18. maja. [Izv. dop.]* Povsod po Slovenskem se s spoštovanjem imenujejo možje, ki so v dobrih in slabih časih stali okolo narodnega prapora, ki so modri po umu in skušeni v življenji bili svojim manj izobraženim rojakom dobri svetovalci in zvesti podporniki. Take vrste moža nam je nemila smrt iztrgala iz naše srede. 16. t. m. je po kratki bolezni nenadoma na mrtvu umrl znani rodoljub gsp. Franc Roblek. Kdor ranjkega ni osebno poznal, gotovo ga je bral v vseh narodnih volilnih odborih, mi pa ki smo živeli v osebni dotiki ž njim, vemo še posebno ceniti njegovo delovanje pri vsaki volitvi, pri osnovanju tabora, pri utemeljevanju narodne čitalnice. Ako je šlo za podporo kake narodne stvari, ni se mu zdel noben denar predrag, noben trud pretežek. Zato pa mu je tudi njegovo dobro narodno srce pridobilo obče spoštovanje in med tem, ko je cela narava vesela, je denes podoben naš trg vrtu, v katerem se je vlomilo najlepše in največje drevo. Ob 9. uri dopoldne se je zbralo nad tisoč spoštovalcev ranjkega Robleka, kateri so prišli od blizo in daleč skazat mu najzadnjo čast pri slovesnem sprevodu, kterege se je tudi udeležilo 10 duhovnikov. Skoraj vsem so solze v očeh igrale, ko smo po opravljenih mrtvašnicah v prelepi nagrobnici našega g. župana slišali razlagati rajnega lepe lastnosti kot dobrega farana, zvestega sosedu, odkritosrčnega prijatelja in vrlega narodnjaka. Rajni sicer je mlad, še le 37 let star, a storil je že mnogo dobrega. Mi omilujemo njegovo spoštovanja vredno mater, njegovo vrlo ženo, zdaj udovo in 4 nedorasle otroke, ki so zgubili pokornega sina, dobrega moža in očeta, omilujemo pa tudi samo sebe, ker zapustil nas je vrl prijatelj in domorodec. Vendar ostal nam bode vedno v nepozabljiven spominu in še po smrti nas bode družila srčna ljubezen do ranjkega, kterege bomo s tem najbolj častili, ako kot zvesti posnemniki nadaljujemo njegovo delovanje in do srečnega uspeha dopeljemo narodno stvar, ktero je on tako darežljivo in nesebično

*) Pričujoči dopis nam je čudno dovolj še le predvčerajšnjem prišel v roke. Pozno le moremo torej ranjkemu na tem mestu skazati zadnjo čast, kar tem bolj obžalujemo, ker smo ga sami šteli med svoje drage prijatelje, med prijatelje, ki so nam zvesti ostali in z nami čutili tudi v žalostnih časih in v nesreči! Naj v miru počiva, nam ne izgine iz spomina! Vrednik.

Ker je pri naših finančnih razmerah celo vprašanje o loteriji in posebno o loterijah posojilih jako zanimivo, priporočamo Böhmertovo brošuro, vsem ki se hočejo o teh stvareh podučiti.

V Gradcu, 26. maja 1870.

Viktor Ribič.

Harambaša.

Zgodovinsko-romantičen obraz. Česki spisal Pr. Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

(Dalje.)

A nenadoma prihiti hajduk — stražar, predno pa je na mestu, že so po konci hajdoci: poznali so bratu na obrazi in po hoji, da je neka nevarnost blizu, nekaj nenavadnega — da grozi.

„Kaj je? kaj se je pripetilo?“ — povprašujo in vpijo dehtečemu hajduku naproti.

Ta pa jim ne odgovori, le sopiše k skali in do nje prišedši — trikrat s puško silno vdari ob kamen, ki je zaslanjal vhod; harambaša stopi venkaj — žalost se mu je brala na očeh.

„Pogledi, harambaša,“ — sopihne hajduk, „nizam vidimo, da se bliža našemu taboru; en oddelek je zavil na desno ob Milijaski.“

„Dobro!“ — spregovori harambaša, pa nij mogel

do cela zatajiti svojega nepokoja. „Junaci!“ — krikne drugim, „orožje v roke in ogledite streljivo. Staniša, vzemi še pet drugih se seboj in razmnoži straže. Pozor, junaci! če se bode dalje pomikal nizam, le tiho se umikajte sem; urno, junaci!“

Harambaša se vrne v skalo.

Čudovita je skala bila znotraj. Ne velika, a vendar dosti prostorna izba je bila precej za vhodom. Iz nje so stopnice držale na različne strani v podzemski luknjo, kamor so hajdoci skrivali plen, kolikor ga je bilo kaj vrednega. Ta izba je bila suha, imeli so jo hajdoci za smodnišnico, s kratka: hranili so v njej orožje; to je da, varno res nij bilo to, zato ne, ker bi bila skala o kakej neprimiliki lahko vzletela v zrak; ali hajdoci so se zanašali na svojo pozornost, drugega jim nij bilo treba. Le-sem je bil vhod — svoboden tistim, kateri so preiskavali orožje in varovali smodnik.

Od tu so stopnice držale navzgor v obokano skalo; le-tu nij bival nikoli nihče, le harambašina družina, harambaša in njegova sinova so bili notri, pa še ti prav redko kedaj; harambašine soproge strežajke so smele hoditi va-njo, hajduk pa nikoli nobeden nij stopil v to špiljo; velike lesene duri so zapirale precej iz doljne izbe vhod na stopnice v to otlino. Te stopnice so držale v čumnato nad prvo izbo. Ta čumnata je bila pogrnenjena se šarenicami, to je bila spalnica ha-

rambašini in njenim strežajkam. Skozi luknjo sredi skale je svetloba gledala v čumnato se steklenimi okni, kakoršnih celo baša Mahmud nij imel v svojem selamluku.

Priroda je bila sama tako čudovito različne ustvarila te otlino, hajdoci so jej malo pomogli le tam pa tam, znotraj v skali pa so s tal prav do temena jej izsekali stopnice.

Bleda leži tu na postelji harambašinja; njenega očesa ogenj je vgasnil, le zdaj pa zdaj se jej posveti, kader se ozre v sina — stoječa jej pri glavi. Včerajšnja duševna bura je potrla jej telesno moč, vrhi tega — že oslabele vsled mnogih spominov na minolost in vsled duševnega trpljenja, ker se je zmerom bala za življenje — moževo in obeh sinov, ki so dan za dnevom bili v nevarnosti v svojej junaški službi. Mladen pridíše v čumnato, a še ozrl se nij v bolnico, temuč nemudoma šine v ono odprto otlino, stopa navzgor po stopnicah, na nasprotni strani znotraj izsekanih, in hiti na vrh skale, od koder se je videla vsa krajina.

Čez malo časa se vrne zamišljen; zamakne se v ženo; na obrazi in v očeh se mu je brala pekoča bridkost.

„Mati!“ — stopivši k postelji spregovori — kolikor je mogel — z najmirnejšim glasom, „ali je mogoče, da se še to uro odpraviš na pot?“ (Dalje prih.)

podpiral. Ranjkega žalostno rodovino pa naj vsaj nekoliko tolaži zavest, da mi vsi čutimo žnjo, da se tudi mi čutimo osamele in brez narodnega očeta — velika rodovina žalostnih njegovih spoštovateljev in prijateljev.

Politični razgled.

Avstrijski Nemci so začeli bolj in bolj razpadati v stranki in že se tudi liberalci ločijo v „mlade“ in „stare.“ Samo v enem so vse stranke edine, da se mora državni zbor od deželnih zborov popolnoma neodvisnim narediti. To bi toliko pomenjalo, kakor deželne zборе spraviti ob vso veljavo. Če že zdaj, ko je vlada in drž. zbor kolikor toliko odvisen od deželnih zborov, sklepi deželnih zborov tako težko dobivajo najvišje potrdilo, kaj še le potem, ko bi državno mašino lahko gonili s samim državnim zborom in bi se bilo vladi za deželne zборе treba ravno le toliko brigati, kolikor bi se jej pač ljubilo.

Potočki hoče vsem deželnim zborom razen gališkega predložiti nasvete o volilnih reformah. Kakšni bodo ti predlogi, ne vemo.

Razdvoj med Čehi in ministerstvom je popolen in vlada stoji ravno tam, kjer je stal Giskra. Kar so bili Čehi tudi Potockemu obljubili, o vsem tem ne hoté nič več vedeti: „Ker Potočki ni mož beseda, se tudi mi ne čutimo obvezane po svoji obljubi in se bomo tako vedli, kakor da bi ne bili nikdar nič obljubili.“ Pri tem odločnem govorjenju je stara „Presse“ tako abotna, da hoče „Mladočehe“ vabiti na svoje limanice.

Poljaki so dobili velike koncesije, t. j. obljube od vlade. Potočki jim hoče dovoliti 1. gališkega ministra odgovornega državnemu zboru, 2. popolno avtonomijo in postavodajo v vseh šolskih zadevah, 3. Galičija dobi za gotove šolske in upravne zadeve določeno svoto iz državnih dohodkov, 4. dozdani sklepi deželnega zbora, ako res spadajo v deželno kompetencijo, bodo se potrdili, 5. v drugih zadevah dobodo one koncesije, ktere jim je bil Rechbauer privolil. — Te koncesije so res komaj senca gališke resolucije, pa kdo vé, ali se gališki „notabli“ ne bodo z njimi zadovoljili — da pravice nimajo od resolucije odstopiti, to seveda je jasno.

„Vaterl.“ si obeta, da bode Smolkova stranka na Poljskem dobila večino. Če se je Smolka zadovoljil s Potočkijevimi koncesijami, potem ne vemo, kaj si je obetati od take večine.

Razne stvari.

* (Slovenskega pravnika) 1. in 2. številko je včeraj v Ljubljani privikrat izdal g. dr. Razlag na 32. straneh. Oblika je prav lepa, zadržaj obširen in kolikor smo mogli v naglici presoditi tudi prav temeljit. Posebno nas je razveselila C. (igaletova) razprava „Slovenske prestave postav in vladnih ukazov“, s katero je ustrezno eni izmed želja, ktere smo izrekli v svojem listku o „slovenskem vseučilišču.“ Ker je stvar zanimiva tudi za nepravnike, hočemo sestavek enkrat natisniti, ako pisatelj in izdatelj ne bodeta nič proti temu imela. Obseg prvih dveh vezkov je sledeči: „Predgovor. Slovenske prestave postav. Porota. Poročevalcev načrt kazenske postave. Trgovinsko opravilo ni, ako krčmarji kupujejo tudi velike množine mesa. Poština znižana. Prenos zemljišč in odpustek davščine. Pooblastilo. Oblika prisega. Lovska pravica se sme tudi po katastralnih srenjah v zakup dati. Kolek na zemljiščno-knjižnih izpiskih. (Konec leta pride zanimiv imenik vseh naročnikov.) „G. izdatelj pravi na koncu prvega lista: Ker se je prvokrat natisnilo toliko primerkov „Pravnika“, da se pošlje v pregled na več strani, se je 1. in 2. list združil in ob enem izdal; torej pride 3. redno 1. julija na svetlo. Gg. naročniki so torej prošeni naj kmalu naznanijo svoje želje in opombe gledé na list, da se jim, kolikor je mogoče, ustreže v oziru na predmete in na obliko obravnavanja. Pravniki pa naj blagovolijo mladi list duševno podpirati, da postane med njimi in občinstvom zaupno vezilo, ktero jim bode

olajševalo težavna opravila. Novi naročniki naj povejo, če so že prejeli 1. in 2. list.“

* (O taboru v Sežani) še nimamo nobenega lastnega sporočila. „Tr. Ztg.“ naznanja, da se je zbralo 3—4000 ljudi — koliko jih je neki dotični dopisnik zamolčal? Vladni komisar je bil iz Ljubljane znani policist Vidic. Predsedoval je g. dr. Lavrič, g. Klavžar je govoril za zedinjeno Slovenijo; poslanec Ravnik o vpeljavi slov. jezika v šole in urade; g. učitelj Sivec za ustanovo petrazredne slovenske šole v Sežani, en posestnik za ustanovo mestne slovenske šole v tržaški okolici in posestnik Faganel o znižanju davkov. Vse resolucije so se soglasno in navdušeno sprejele.

* (Ptujski okrajni zastop.) Iz Ptuja nam je došlo naznanilo, da je c. k. namestnika v Gradcu vendar le potrdila one štiri zastopnike tega okraja, ktere je bil okrajni matematik dr. Straffella zvijačno iz zastopa pahnul. Ti zastopniki so narodnjaki, gg.: Božidar Raič, Martin Kaiser, Jožef Muršič in Jožef Habijanič. Želeli bi, da bi namenjen ptujskih rodoljubov naznanil, kako je zdaj z narodnimi zastopniki v zastopu samem in posebno pa v okrajnem odboru.

* (Sredstva za agitacijo.) Odličien ud mariborskega srenjskega zastopa je te dni razkril, kako hoté mariborski „Nemci“ agitirati po deželi. „Jaz že vem — je rekel omenjeni gospod — kako bomo nemško stranko podprli v naši okolici. Napravili bomo veliko pojedino, povabili vse okolične kmete in tu jih dobimo na svojo stran. Mariborčan, tudi Nemec, ki je to slišal, odgovori: „Meni se zdi tako sredstvo nevredno in nečastno; še bolj nevredni pa bi se mi zdeli kmetje, če bi res za par maslicev vina hoteli prodati svoj narod — potem bi pač res nič boljšega ne zaslužili, nego da bi jih zastopal — Brandstetter.“ To pametno sodbo popolnoma podpišemo! —

* (Iz ljubljanskega semenišča) se nam piše: „Jako smo se čudili čitati v Vašem cenjenem listu neresnične besede o naši „besedi“. Kako se nam more podtikati, da smo zabavljali zoper Vaš list, ko g. govornik „Sl. Naroda“ ni omenil, da niti mislil ne nanj? — Da se je govorilo o napéni svobodi, ki z nogami tepta katoličansko zavest, o svobodi, kojo ste že sami grajali v zadnjih listih, je resnica; da smo se obračali proti oni stranki, ki dela na pogubo naše sv. vere, ne bomo zanikali; a da se je razlagalo proti Vašemu listu, čudimo se tem bolj, ker smo prepričani, da se vredništvo k onim ljudem nikakor ne prišteva. Ako sl. vred. tega ne veruje, pošljemo pisani govor od besede do besede, kakor se je govoril. Telegrami so došli iz Gorice in Prage, pozneje tudi iz Dunaja. Dra. Bleiweisa ni bilo pri besedi, pač pa razen omenjenih g. dr. Razlag.“ — Ker nam nič manj na um ne dohaja, nego poročati kaj napačnega, radi smo s tem ustregli želji ljubljanskih gg. bogoslovcev.

* (Dr. V. Kljun) je zopet avanziral in postal ministerjalni svetnik v kupčijem ministerstvu. Res vlada se obdaja z vrednimi elementi, pa če more biti Widdmann minister, zakaj bi ne bil Kljun visok uradnik?

* (Volitve za deželni zbor štirski) so zdaj uradno razpisane, kakor je to naznanjal naš telegram v zadnjem listu „Slov. Naroda“, torej 23. junija so bode volilo za kmečke srenje, 27. junija za mesta, trge in trgovinske zbornice, 30. junija pak za veliko posestvo.

* (Samokot.) Vožnja s temi voziči je v Ljubljani razen nekterih določenih cest in potov zopet dovoljena, v Mariboru pa je mestni magistrat vožnjo s samokoti v mestu prepovedal.

* (Vraska národna čitalnica) je besedo in tombolo določeno na 29. maja preložila na 6. dan junija t. l., h kateri se vsi udje uljudno vabijo.

Odbor.

* Najnovejša slovenska brošura.

Naročil sem si najnovejšo brošuro: „Slovenecil snujto si“ itd. Spisal J. Š., slovenski katoliški rodoljub. Odkritosrčno moram reči, da mojim željam in nadam ni zadostila. To pa ne zaradi tega, kakor da bi neprijatelj stvari bil, namreč osnovanju „katoliško-politiških društev“, o čemur brošurica govori, ampak zato mi ni delce zadostilo, ker 1. glavne stvari vse prepovršno in ne prepričalno obravnuje; 2. pa posebno proti koncu dobri stvari naravnost kvaro dela, ker o slovenskih poslancih prošle parlamentarne dobe tako govori, kakor govoriti ne sme, kdor hoče ljudi za dobro reč vneti.

Ad 1. Glavna reč, ki je pisatelju pred očmi bila, so medverske (interkonfessionell) in pa šolska postava. Bilo je pričakovati, da bode pisatelj mirno in objektivno iz posameznih paragrafov pokazal, kje je nevarnost za krščansko življenje, za svobodno gibanje kat. cerkve, za pravi vspeh narodnih šol. A to zastonj v brošuri iščeš. Ona le sploh in neprenehoma govori o „neverstvu“, „nekatoliških“ in „katoliških poslancih“, o neki „svojadi“, ktereji podtika prav nevarne namene v verskem oziru, in torej Slovence pred njó sviri. Bojimo se, da če kateri slovenski liberalec to bere, se pobiljšal ne bo, ampak še naravnost pohujšal. — Idimo zdaj nad neke posamezne stvari. Pisatelj med drugim plaši slovensko ljudstvo s „posilnim civilnim zakonom, s katerim — pravi — so poslanci privolili onim, ki bi pri sklepanju zakona ne hoteli izpolniti dolžnosti (?? je menda le tiskarska pomota) cerkve, da se znajo dati pred posvetno okrajno pol. gosposko poročiti.“ Ne grajamo strahovitega slov. sloga; vprašamo le pisatelja: kateri slovenskih poslancev je to postavo zakrivil? Ali niso s Tirolci vred proti tej in vsem drugim katoliško zavest žalečim postavam ugovarjali Slovenci, ter niso zanje glasovali? Ako pisatelj kmalu potem sam dostavlja, da jih je „le 10 parov“ s civilnim zakonom do zdaj se zadovoljilo: čemu tedaj plašiti Slovence s tem, ter vzbujati sum, kakor da so slov. poslanci pri tej postavi sodelovali? Naj pisatelj le pomisli, da taka postava (ktere sicer za nas nikakor potreba ni) po Francozkem in drugih krajih velja, da pa zaradi tega vera in splošna nramnost v onih krajih ni slabaja, nego v mnozih ozirih precej boljša, kot v Avstriji. Na kakšnem stališči država stoji, ki ima civilni zakon, in ali je to za blagor kat. cerkve res tako pogubljivo, o tem bi se pisatelj dosti naučil iz nemške brošure: „briefe vom Concil“, ktero mu živo priporočamo. — Recimo rajše ljudem: Država od svoje strani tako hoče, kat. cerkev pa to; država pa katoličanom nikakor ne brani, da po stari katoliški navadi zakone sklepajo, kakor to škofje učé, in — katoliški Slovenci kljubu oni postavi radi ubogajo, ker se radi ženijo in možé.

Gledé šolske postave pisatelj nekako tako onogavi, kakor da po vsej sili gospostvo dekanom in cerkvenim uradom zopet priboriti hoče. Ali je poprej vse dobro bilo, in ali je zdaj vse slabo? Resnica bo menda tudi tukaj lepo v sredi, in toraj utegne najbolje biti, da — kakor govori slovenski program v 63. šte. „Naroda“ — se šolska postava popravi, in cerkvi primeren vpljiv pri šolskem nadzorovanji pridobi. Tudi poprej je cerkveni šolski nadzornik bolj državni, nego cerkveni služil; in dekanani menda na tihem Boga hvalé, da so te težavne službe rešeni. Verski poduk v šoli ni na nobeno stran po novih postavah v kviri; na Francoskem ni celó nobenega v šoli. Krščanska izreja menda tudi ne bo zaradi tega trpela, da otroci križev teden ne gredó v procesijo (če namreč starši tako hoté), ali da trikrat, namesto petkrat k spovedi morajo. — Osupnilo nas je pa, v brošuri brati, da je pisatelj nevoljen, „da se otroci k šolarski maši ne smejo siliti!“ Prisiljena služba božja — kolike nramne cene je? Zakaj pa potem oni, ki so se po prejšnjem gospostvu k maši siliti, zdaj tako malo za njo marajo, da jo še ob zapovedanih dneh radi opuščajo? Oj, ta policijski cerkveni duh! — Sicer pa pisatelja, če bo še kako brošuro med svet poslal, opominjamo najnovejše ministerske razsodbe, da, če ste si v teh in enacih rečeh posvetna in cerkvena oblast navskriž, razsoja deželski šolski svét. Ta pa, kakor skušnja do zdaj kaže, pravična cerkvena zahtevanja podpira. — Torej le počasi, da čisto ne zvrnemo! Saj ima cerkev tudi svoje zastopnike pri deželskem šolskem svetu, kakor tudi pri okrajnem in krajnem, kjer se dá v blagor šolski mladeži mnogo storiti, ako se vedó cerkveni zagovorniki prav odrezati. — Prečudna je tudi misel: „duhovniki po tej novi postavi nimajo oblasti, učitelja siliti, da bi moral otroke v krščanskem duhu podučevati. Vprašamo pisatelja, koliko je v njegovih očeh vreden ta prisiljeni krščanski duh učiteljev? Če je učitelj v verskih rečeh zarobljena glava, bi vse pritiskanje na-nj, da vendar naj veren bo, zastonj bilo; če pa je krščanskega duha, in svoje dolžnosti pozna, ga

ni treba siliti k pametnemu ravnanju. In če sila v tej reči res kaj opraviti zamore, od kod so potem prišli pod prejšnjim izključljivo cerkvenim nadzorstvom nekateri prav razposajeni učitelji, ki svojih slabih načel nikakor niso skrivali, in so vendar do konca v svojih službah ostali? Versko prepričanje se nikomur vsiliti ne da; edino prava pot o resnici človeka prepričati je poduk, ki pa ni ne v učiteljskih pripravniških, ne sicer v javnem življenju cerkvi prikrajšan. Naj se le na dotična mesta pravi možje postavijo, ki niso veterinjaki in puhle glave, pa bode cerkev tudi brez policijske palice vspešno delala, kajti jo pri resnem in poštenem delu podpira Bog.

V potrjenju svoji misli citira pisatelj — po našem prepričanju čisto napak — §. 2. b. š. p., po katerem bi učitelju naravnost prepovedano bilo, v duhu krščanskem podučevati: „poduk v drugih predmetih je neodvisen od vpljiva vsake cerkve ali verskega društva.“ Pri razlaganju kake postave treba je natanko besed se držati. Vsled tega pravila dotična postava ne veleva ne več in ne manj, kakor to: računanje (poštevanje) branje, poduk v čitanju, pisanju, risanju, v sadjereji in vinoreji itd. je lahko povsod enak, in v ta namen ni treba v dotične šolske knjižice vrvati verskih nauk, nego učitelj svetni se drži svojega predmeta. Kdo bi se vendar nad tam spodtikal? Kteri celó izmed duhovnikov bi si želel ukaza, da se mora fajmošter ali katehet v vse te predmete vtikati in vsako uro učitelju na zobé gledati, ali ne bo česar izustil, kar bi se utegnulo v Rimu cenzurirati. — Pisatelj je drugih misli, in plaši Slovence, da dobodo otroci bukvice v roke, v kterih „bo odstranjeno vse, kar bi znalo otroka na sv. kat. vero in cerkev opomniti.“ „Imeni Jezus in Marija se ne smete nikjer več nahajati.“ — Mi drugače sodimo. Svete reči naj so na svetem mestu. Če je katehet mila, cerkvenega in krščanskega duha vneta duša, bo vero in ljubezen do svetih reči in imen otrokom v srce zasadil, kakor mila majka doma, ki brez vse knjige otroka Boga ljubiti in častiti uči. In to, mislimo, bo več vredno, kakor če je celó v računski knjižici na vsaki strani kako presveto ime tiskano. Sentimentalnost je najslabeje pedagogično sredstvo. Kakšne so pa gimnazijske šolske knjige v tehniških predmetih do zdaj, ko je vendar vsled konkordatne določbe na vsakej gimnaziji škofovski komisar figuriral, bile in so še? — Toraj, festina lente, da čisto ne zvrnemo!

Če prav pomislimo okoliščine pri nas, je tudi čisto prazen strah, s kterim pisatelj Slovence straši, češ, „da zna vsled §. 6. š. p. povsod na vsaki šoli vsak . . . brez razločka vere, ki (menda: ako?) je zadevaječo (menda: predpisano?) skušnjo napravil, kot učitelj postavljen biti, naj si bode jud ali luteran, ali novi hajd.“ — No, tako huda pa vendarle ni. Kdo podeluje šolske službe? Tisti, ki jo vzdržujejo; pri nas tedaj katoličani, in le-ti si vendar judov in luteranov ali novih hajdov za šolmeštre jemali ne bodo. Ob enem so učitelji na kmetih tudi organisti, in tu že cerkvena služba brani, da ne bo šel ne jud in ne luteran med katoličane za učitelja. — Škoda je, in to očitno pisatelja v miru, objektivni razpravi moti, da vedno na ušesa vleče, kaj tu ali tam kakov nemški prismojenec bodisi tudi v državnem zboru, neumnega kvasi in snuje. S takim nagajivim blebetanjem zbegane Slovence plašiti gotovo le porazumljenje zavira in dobri stvari nikakor ne ustreza. Kaj hoče stavek z razrejenimi pismenkami tiskan: „Saj že tako govorijo in pišejo da popred ne bodo dali miru, dokler ne bodo kerščanskega nauka čisto iz vseh šol spravili.“ — Od takega blebetanja do faktične postave je vendar v Avstriji še predolga pot, da ne bi nemški liberalizem preje opešal, kakor da pride do svojega zaželenega cilja.

Že iz tega, kar smo le tu in tam iz brošure pobrali, nam bo čitatelj pritrdil sodbo: da se poglobitve stvari vse prepovršno in ne prepričalno obravnujejo, kar je namenu brošure v veliko kvaro. Namen je bil pokazati Slovincem potrebo katoliško — političnih društev. Ako jih tudi mi za dobre in tudi za potrebne spoznamo, če so v modrih rokah: bi vendar potrebe ne iskali ravno le v novih nekoliko svobodnih postavah, marveč

najbolj v politični in sploh duševni zaspanosti naših deželanov. Belgiških katoličanov ali Rinskih ne oživljajo državne, cerkvi ugodne postave, a vendar se tamošnji katoličanje vrlo drže — zakaj? Zato, ker duhovi — svetni in cerkveni — ne spé. Kje da imamo iskati vzrokov zaspanosti pri nas, to — mislimo, bi bil silno zdaten predmet brošuri, in to bomo posvetili prihodnjič.

Poslano.

Gospodu bilježniku Höchtl-u v Ljutomeru.

Denes nam je vsem županom gosp. bilježnik Höchtl razposlal priporočbo, s katero bi se nam, kakor je videti, rad prikupil. Častiti gospod bilježnik, ako bode nam samo obljubovali slovenski pisariti, v resnici pa tega ne storite, bode si malo slave in še manj kruha prislužili.

Opominjamo Vas, da je Vaša dolžnost, ka vsakemu tistemu, kteri ima kaj pri Vas opraviti, in je Slovenec, brez vsega vprašanja slovenski pisete. To tirja od Vas že postava sama ob sebi, ako ravno ste do sedaj malo na to postavu gledali. Še ni dolgo tega, kar ste delali neko nemško prošnjo za dobro plačo, in ker je bilo enkrat brati v časnikih, da bode slovenski pisarili za dobro plačo, moramo si misliti, da bode za slovenske spise dosti še vse hujše računili, ker nobenega pisarja nimate, kteri bi znal le količkaj pravilno slovenski pisati. Iz Vašega dopisa na vse župane se vidi, koliko spoštujete slovenske župane, in koliko Vam je mar Slovincem ustreči! Občudujemo Vašo predrznost, da se upate slovenskim županom taka vabila poslati. Vaš nemški dopis na župane Vam bode toliko koristil, kakor volilni program, kterega je gosp. M . . . pred nekterimi leti razposlal slovenskim županom v nemškem jeziku s slovenskimi črkami, v kterem programu smo taki spoznali krivega preroka, vsled česa ni niti enega glasu dobil za poslanstvo; tudi Vi gosp. bilježnik, ne bode v Ljutomeru gradov zidali, ako bote tako nemškutarili, kakor ste začeli.

Ako bi pa po naših željah, in po postavi celo svojo pisarno slovenski vravnali, imeli bi se nadejati, da bi Vam vsi župani z veseljem ustrezali, ker imamo dovolj slovenskih pisarjev, kteri nam vse po domače napravljajo, kakor si želimo. Za zdaj z Bogom, gosp. bilježnik! drugi pot se morebiti spet vidimo.

V Ljutomerskem okraji 18. maja 1870.

Več županov iz ljutomerskega okraja.

Poslano.

Zastop banke „Slavije“ so prevzeli v Istri razun že prej naznanjenih tudi naslednji, in sicer: Gospod Anton Zajdela, duhovnik v Šterni; gosp. Franc Matičić, duhovnik v Završji (Pio monte); gosp. Jože Lilek, duhovnik v Kanfanaru; gosp. Franc Uršić, učitelj v Žiminji; gosp. Tone Čargo, učitelj v Vrbanu, in gosp. Ivan Živko Mrgolić, pop v Sajinah.

Živela „Slavija“ in Slovenija!

V Peroju, 30. maja 1870.

Jan Jereb.

Listnica vredništva.

J. J . . . b v Ljublj.: Z obljubljenim popisom isterskih zadev nam bode jako ustregli. Odvisno bode od zadržaja, kako in kje sestavek porabimo. — G. pisatelju sestavka: „Naša mladež in naše lepoznanstvo slovstvo“: Ne zamerite, ali tega sestavka ne moremo priobčiti, če nočemo razžaliti krogov, s kterimi smo bili do zdaj v najboljem prijateljstvu; vnela bi se polemika, ki bi koristila samo našim nasprotnikom. Izvolite s tem rokopisom razpolagati, sicer pa nas prej ko mogoče razveseliti s kterim drugim doneskom svojega spretnega peresa.

Prošnja do vseh prijateljev „Sl. Nar.“

Prav lepo prosimo vse prijatelje našega lista, naj nam, če tudi še tako na kratko, poročajo, kar se bode godilo v volilnih zadevah. Važneje in nujne vesti naj se nam v ponedeljek, sredo in petek izvolé brzojavljati na naše stroške. V volilnih zadevah stoji „Slov. Nar.“ na razpolaganje vsem slov. rodoljubom.

Vredništvo.

Sreča cvete v vinogradu! ev. 100.000 - tolarjev

znaša glavni dobitok najnovejšega velike od velikojv. Bravnšw. Lüneburske deželne vlade dovoljenega in garantovanega

denarnega žrebanja.

29.000 dobitkov se bo v malih mesecih gotovo določilo, med temi so glavni dobitki od ev. tolarjev 100.000, 60.000, 40.000, 20.000, 15.000, 12.000, 10.000, 8000, 3krat 6000, 3krat 5000, 12krat 4000, 2krat 3000, 34krat 2.000, 155krat 1000, 261krat 400 itd.

Prihodnje prvo žrebanje dobitkov se začne že 9. in 10. junija 1870 in velja

1 cela izvirna državna srečka le f. 7	—
1 pol „ „ „ f. 3½	—
1 četrt „ „ „ f. 2	—

ako se mi pošilja denar v avstrijskih bankovih.

Vsakdo dobode izvirne državne srečke sam v roke in je država postavila najboljša poroštva, da se bodo dobitki izplačali.

Vsa naročila bomo takoj največjo paznostjo izvršili, prideli uradne črteže in dajemo vsakojaka izpovedanje brezplačno. Po dovršanem žrebanju se bode zanesljivo poslali vsem deležnikom uradna lista in pa dobitki.

Žrebanje teh veličastnih denarnih dobitkov se bo v kratkem vršilo in ker bo brzkone mnogo deležnikov, naj se izvoli brž ko brž neposredno name obrniti, kdor želi srečkemoje kupčije dobiti.

J. Weinberg junior,

Staatseffectenhandlung, Hohe Bleichen Nr. 29 in Hamburg. (4)

Ponudite sreči roko!

(3) 100.000 tolarjev

v najsrečnejem slučaju kot najviši dobitok ponuja najnovejšo veliko denarno žrebanje, katero je dovolila in garantirala vojvodsko braunschweigska deželna vlada

Potegnili se bodo samo dobitki in sicer se bode po črtežu v 6kratnem žrebanju v malih mesecih gotovo določilo 29.000 dobitkov, med temi so glavni dobitki po 100.000, 60.000, 40.000, 20.000, 15.000, 12.000, 2krat 10.000, 2krat 8000, 3krat 6000, 3krat 5000, 12krat 4000, 34krat 2000, 155krat 1000, 261krat 400, 383krat 200, 18600 à 47 etc.

Prihodnje dobitno žrebanje te velike od države garantirane denarne igre je uradno določeno in se bo vršilo

že 9. in 10. junija 1870

in zanj velja

1 cela izvirna državna srečka le f. 7.	—
1 pol „ „ „ f. 3. ½	—
1 četrt „ „ „ f. 2.	—

ako se ta svota dopošlje v avstrijskih bankovcih.

Vsa naročila se takoj izvrše z največjo skrbnostjo, in dobi vsakdo od nas izvirne državne srečke sam v roke.

Naročilom se potrebni uradni črteži gratis pridade in po vsakem žrebanju pošljemo svojim deležnikom brez naročila uradne liste.

Dobitki se pošteno plačajo pod državno garantijo, in se ali neposredno pošiljajo ali po želji deležnikov izvršujejo po naših zvezah v vseh večih mestih Avstrije.

Naš debit je zmerom srečen in smo nedavno imeli med drugimi bistvenimi dobitki 3krat prvi glavni dobitok pri treh igrah vsled oficijelnih dokazov in smo jih našim deležnikom sami plačali.

Seveda se sme pri tako solidnem početju povsod gotovo računati na živo udeleževanje, torej naj se že zaradi bližnjega žrebanja vsa naročila brž ko brž pošljejo na

S. Steindecker & Comp.,

bakina in menjiška kupčija v Hamburgu. Kupujejo in prodajajo se vsakojake državne obligacije, železniške akcije in posojilne srečke.

P. S. Zahvalujemo se za dozdej nam skazano zaupanje in pri začetku novega žrebanja k vdeleževanju vabé si bomo tudi v prihodnje prizadevali, da si zadobimo popolno zadovolnost naših interesentov s hitro in realno postrežbo. G. P.